

enig i, at ekspropriation er en dårlig ting, så hvorfor ikke bare opgive det og lade os få den melding i dag? Det synes jeg ville være rimeligt.

(Kort bemærkning).

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Jeg har læst debatten og har set, hvad mine forgængere har sagt, og det er altså ikke sådan, at der ikke har været en debat om, at det kan blive nødvendigt at stoppe biler. Men jeg har forstået mine forgængere sådan, at der ikke var usikkerhed om lovgrundlaget, og jeg mener, at lovforslaget her faktisk er en forbedring, fordi det sikrer, at man ikke kan blive stoppet og ransaget. Men selvfølgelig ved jeg da, at det er en meget alvorlig og meget vigtig diskussion, og jeg føler bestemt ikke, at jeg ser let på den. Jeg er helt med på, at spektret skal endevendes, så bestemmelsen ikke kan misbruges i retning af det, fru Anne Baastrup frygter.

Og til hr. Peter Skaarup vil jeg sige: Lad os tage vendingen i udvalget og så lige se, hvad der sker.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg har spurgt mange gange nu, og jeg kan forstå, at man ikke kan få et klart svar på, om der skal ske ekspropriation eller ej. Men må jeg ikke godt minde om, at Folketinget kun har ca. 20 arbejdsdage tilbage, og vi sidder her med tre-fire meget komplicerede forslag, der er lagt sammen i ét lovforslag, og derfor synes jeg, det vil være rigtigt, at ministeren giver tilsagn om, at hvis der skal ske en behandling af sagerne, deler man for det første forslaget op og lover for det andet Folketinget, at man ikke ønsker at færdigbehandle forslagene inden Folketingets sommerferie, fordi det er så kompliceret stof, og fordi der er en så kort periode, indtil Folketinget går på sommerferie, at det vil være umuligt at færdigbehandle dem.

Det er altså min opfattelse, og jeg kan høre, at flere andre ordførere også er skeptiske over for, om man kan færdigbehandle forslagene, når Folketinget har så få arbejdsdage tilbage. Kan vi dog ikke få det tilsagn, at lovgivningen genfremsættes efter Folketingets sommerferie?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil godt sige til ministeren i forlængelse af det, hr. Peter Skaarup lige sagde, at Det Konservative Folkeparti synes ikke, at lovforslaget

er specielt kompliceret. I sammenligning med andre af de ting, vi indimellem behandler i Retsudvalget, er det såmænd let og nemt overskueligt, og derfor står jeg ved det tilsagn, jeg gav for en times tid siden. Det Konservative Folkeparti – og jeg er næsten sikker på, at jeg også taler på Venstres vegne – kan godt færdigbehandle lovforslaget i løbet af nogle få uger, hvis ministeren bare tager paragraffen om ekspropriation ud. Så er vi klar til en hurtig behandling og en hurtig vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg skal blot på Venstres vegne erklære mig fuldstændig enig i den sidste bemærkning.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 123:

Forslag til folketingsbeslutning om loft over den kommunale grundskyld på produktionsjord.

Af Henning Grove (KF), Christian Mejdahl (V), Christian H. Hansen (DF), Annie Lunde Hansen (CD), Ole M. Nielsen (KRF) og Thorkild B. Fransgaard (FRI).

(Fremsat 21/3 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Dette beslutningsforslag drejer sig om loftet på 8 promille over den kommunale grundskyld af produktionsjord, som blev indført ved en ændring af den kommunale ejendomsskattelov i

1999. Denne lovændring var en udmøntning af et punkt i finanslovaftalen.

Loftet over grundskylden gælder for 2 år, nemlig 1999 og 2000, og det er denne tidsbegrænsning, der er baggrunden for beslutningsforslaget, som vil pålægge regeringen at sikre, at loftet videreføres ved kommuneaftalen for 2001 og fremover.

Inden jeg går over til at kommentere selve forslaget, vil jeg godt sige lidt om, hvordan den nuværende ordning fungerer, og hvad der er baggrunden for den:

Udgangspunktet er for så vidt, at landbruget må betale kommunal grundskyld på linje med andre ejere af fast ejendom. Det er den enkelte kommune, der fastsætter grundskyldpromillen for et år ad gangen. Efter den kommunale ejendomsskattelov skal promillen udgøre mindst 6 og må højst være 24. Den gennemsnitlige promille for år 2000 ligger på lidt over 13, men med variationer inden for hele det tilladte spektrum.

Men de almindelige regler er altså så at sige blevet sat ud af kraft for landbrugets vedkommende med det loft over den kommunale grundskyldpromille for produktionsjord, der gælder for sidste år og i år.

Loftet er som sagt på 8 promille, altså kun 2 promille over den generelle bundgrænse på 6 promille, der gælder for den kommunale grundskyld. Loftet har derfor betydning i størsteparten af kommunerne. For 2000 er det 206 ud af landets 275 kommuner. Vi nærmer os altså noget, der reelt minder om den kommunale grundskyldpromille for produktionsjord, der ved lov er blevet fastsat til 8 promille.

Den anden side af sagen er spørgsmålet om loftets betydning for kommunernes økonomi. Her er forholdet det, at ordningen med et loft stort set ikke har indflydelse på kommunernes økonomi. Ordningen er nemlig skruet sammen på en måde, så det stort set alene er staten, der kommer til at bære provenutabet. Det sker ved, at staten betaler et tilskud til den enkelte kommune, der svarer til det provenutab, den lider som følge af loftet.

Da grundskyldloftet kom med i finanslovaftalen i 1998, blev der samtidig sørget for finansieringen af det tilskud. Det skete ved, at der for hvert af de 2 år, altså 1999 og 2000, blev afsat 220 mio. kr. til dækning af udgifterne til stats-tilskuddet til de kommuner, der ville blive påført et provenutab på grund af loftet, og det drejer sig som sagt om over to tredjedele af kommunerne.

For 1999 kan tilskuddet til den enkelte kommune svare nøjagtigt til det opgjorte provenutab som følge af loftet. Det kommer det normalt også til at gøre for år 2000. Her gælder der dog en modifikation for de kommuner, der har sat grundskyldpromillen op fra 1999 til år 2000. I de tilfælde får kommunen kun et tilskud, der opgøres ud fra den lavere promille for 1999.

Men i alt væsentligt er forholdet det, at ordningen med lofterne over grundskylden af produktionsjord ikke har betydning for den kommunale økonomi på grund af det statstilskud, der indgår i ordningen. Kommunernes rolle i ordningen indskrænker sig stort set til rent bogholderiteknisk at formidle en skattenedsættelse til landbruget.

I beslutningsforslaget, som vi behandler her i dag, har forslagsstillerne ikke direkte nævnt noget om statstilskuddet, som jo er et ret væsentligt element i ordningen. Men når der generelt lægges op til at videreføre loftet, vil jeg da tro, at man har forestillet sig, at det skulle køre videre nogenlunde efter den nuværende model, altså med et indbygget statstilskud.

Forslagsstillerne er inde på, at beslutningsforslaget er et positivt signal. Det er nok en lidt anden tolkning af signalværdien end den, regeringen har. Fra regeringens side lægger vi vægt på det signal, der ligger i, at det er en midlertidig ordning. En ordning for de 2 år, som regeringen gik med til i forbindelse med finanslovsforliget i 1998. Hvis ordningen nu bliver gjort permanent, synes jeg nok, vi får en noget anden situation. Hvis ordningen bliver permanent, vil der reelt være tale om et signal om en permanent nedsættelse af de faste udgifter ved at drive en landbrugsejendom.

Sådan en nedsættelse af de faste omkostninger vil naturligvis blive kapitaliseret i form af en prisstigning på landbrugsejendomme, og gevinsten vil tilfalde dem, der tilfældigvis ejer ejendommene på det tidspunkt, hvor man begynder at opfatte nedsættelsen som permanent.

Selv om landdistriktpolitikken også ligger under mit område, tror jeg altså ikke, det er på den måde, vi skal vise vores positive indstilling. Efter regeringens opfattelse må man se med skepsis på særvilkår for landbruget, som ikke har noget at gøre med produktionsforholdene for den enkelte bedrift.

Vi kommer heller ikke uden om, at vi på grund af internationalisering i erhvervslivet vil gå i retning af, at man i højere grad kommer til at lægge vægt på beskattningen af de såkaldte

immobile faktorer, og her er fast ejendom jo den mest immobile faktor, vi har.

Den udvikling er med til at understrege den gamle rettesnor for skattepolitikken: En gammel skat er en god skat. Det gælder i særdeleshed for ejendomsskatterne og især for ejendomsbeskatningen af virksomheder, hvor skatten i tidens løb har nedfældet sig i prisdannelser for de varer, som virksomhederne fremstiller.

Regeringen tror altså ikke, at det er nogen god idé at forlænge det midlertidige loft for den kommunale grundskyldpromille for landbrugs-ejendomme, det loft, som for 1999 og 2000 kom ind i finanslovaftalen. Det bør netop være en undtagelse og ikke en regel.

Der er også et andet aspekt, som jeg bliver nødt til at nævne i forbindelse med ønsket om at få gjort ordningen permanent: Hvis ordningen bliver gjort permanent, kan det ikke udelukkes, at det vil blive betragtet som en form for statsstøtte, som ikke er forenelig med EU's regler. I den forbindelse må jeg gøre opmærksom på, at de hidtidige midlertidige ordninger er blevet notificeret for Europa-Kommissionen.

Alt i alt kan det derfor næppe komme som en overraskelse, at jeg må ende med at sige, at jeg på regeringens vegne må afvise beslutningsforslaget om en forlængelse af det midlertidige loft over den kommunale grundskyldpromille på produktionsjord.

Jytte Wittrock (S):

Da mit partis ordfører på området ikke kan være til stede, skal jeg på vegne af fru Karen J. Klint oplæse følgende:

Forud for finanslovaftalen for 1999 blev der med kommunerne indgået en aftale om at indføre et loft over den primære kommunale grundskyld på produktionsjord på 8 promille. Det blev også aftalt, at kommunerne skulle kompenseres herfor gennem et statstilskud, som er på 220 mio. kr. for hvert af årene 1999 og 2000, hvilket indenrigsministeren i øvrigt også lige har stået og talt om.

Når vi taler om størrelsen på grundskyld, kan det egentlig være ganske godt med et lille historisk tilbageblik:

Det lovmæssige loft for den primære kommunale grundskyld er 24 promille, bundgrænsen er på 6 promille. Sådan har det været i mange år, men forinden var der faktisk enkelte kommuner, der lå højere.

Fra begyndelsen af 1990'erne har der været tre ordninger med aftalte lofter, der er lavere

end maksimum. Fra 1994 til 1996 gjaldt et loft på 15 promille. Det samme blev aftalt mellem regeringen og landbrugets organisationer for 1997. Dette år blev det finansieret ved en tilbageførsel til landbruget af en del af provenuet af den nyindførte pesticidaftale, den såkaldte grønne aftale. For årene 1999 og 2000 er det aktuelle loft på 8 promille, som der som nævnt kompenseres for med de 220 mio. kr. hvert år fordelt konkret til de berørte kommuner.

Det aktuelle loft på 8 promille, der kun er en tredjedel af den maksimalt mulige grundskyld, er altså uden økonomisk konsekvens for kommunerne. Derfor kan vi da godt forstå i Socialdemokratiet, at nogle gerne ser en sådan ordning videreført, men sådan er spillereglerne normalt ikke, og sådan ønsker vi dem heller ikke i denne sag.

Det kan synes bemærkelsesværdigt, at forslagsstillerne forventer, at en venden tilbage til den normale tilstand, hvor den enkelte kommunalbestyrelse selv fastsætter grundskyldpromillen, vil få grundskylden til at stige med ca. 350 mio. kr., altså en stigning på 50 pct. i forhold til det beløb, de konkrete kommuner har fået som compensation for det midlertidige loft. Det kunne tyde på, at kommunerne generelt synes, at det midlertidige loft ikke er ideelt – for at sige det på den måde.

Jeg tager det for givet, at forslagsstillerne er opmærksomme på, at den betalte grundskyld er fradragsberettiget på opgørelse til indkomstskat. Så en eventuel stigning i grundskylden vil nettomæssigt kun belaste landmanden med ca. 50 pct.

Den socialdemokratiske gruppe finder det ikke ubetinget gunstigt at bevare et så lavt loft på grundskylden, da det alt andet lige f.eks. vil få ejendomspriserne til at stige, hvilket ikke er en fordel for helheden, men mest for sælgerne.

Den socialdemokratiske gruppe kan heller ikke anbefale, at regeringen går til kommuneforhandlinger med et bundet mandat, endda et fuldt offentligt kendt mandat. Det kan da kun forringe forhandlingsmulighederne, at sådanne mandater er kendt forlods. Vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det var fru Wittrocks bemærkning om, at ejendomsskatten kan fratrækkes den skattepligtige indkomst. Jeg må jo tillade mig at belære fru Wittrock om, at det har man kun fornøjelse af,

hvis man har indkomst, og det, der jo netop gør ondt værre, er, at landbruget i disse år ikke har indkomst efter fradrag af kapitalomkostninger. Det er jo det, der er problemet.

Så sagde fru Wittrocks partifælle, indenrigsministeren, at vi i de her år måtte søge de immobile skatteobjekter for at sikre nogle skatteindtægter. Det har jeg på en eller anden måde meget forståelse for, men jeg vil bare spørge, om vi har andre eksempler på, at man direkte beskatter produktionsgrundlaget, sådan som man gør, når det er landbrugsjord. Jeg er helt med på det, når det er ejendomsskyld, altså faste værdier til privat forbrug osv. Dér går vi ikke ind for en afskaffelse af ejendomsværdibeskatningen, men her er det produktionsapparatet, man beskatter. Har man eksempler på, at man gør det inden for andre erhverv?

(Kort bemærkning).

Jytte Wittrock (S):

Jeg startede med at sige, at jeg er stedfortræder, så jeg skal ikke vove mig ud i skattetekniske spørgsmål, men jeg kan undre mig lidt over bemærkningen, at man landmænd ingen indtægt har. Jeg har før hørt, at det siger man, men det er dog underligt, at det også skal siges her fra denne talerstol. Det har de jo alligevel, altså de har jo indtægter, eller ville de jo gå rabundus, og det gør de jo ikke.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg synes sådan set, fru Wittrock er undskyldt for ikke at være bedre orienteret: Når statsministeren ikke er bedre orienteret, kan man såmænd ikke forlange, at fru Wittrock skal være det. Statsministeren tror jo også, at landbruget har gode tider, men det er jo en kendsgerning, at der ikke er positiv indkomst i disse år.

Men det direkte spørgsmål var, om der er andre erhverv, hvor man så direkte går ind og beskatter produktionsgrundlaget og produktionsapparatet, som man gør her, når man beskatter jorden.

Svend Erik Hovmand (V):

Det er jo simpelt hen mageløst. Altså hvis det ikke havde været på grund af det fremskredne tidspunkt, så kunne man godt starte en meget engageret debat om de forudsætninger, som de to socialdemokrater, vi netop har hørt, har lagt for dagen. Det er dog fantastisk at forestille sig, at man lever i en verden med alle tilgængelige

undersøgelser, analyser, regnskabstal, og hvad ved jeg, og så står man her og giver indtryk af, at landbruget ingen problemer har.

Altså hvis man vidste, at landbrugets indtægtsniveau i øjeblikket er så lavt som nogen sinde i de sidste 4-5 år, at vi oplever, at stort set halvdelen af dansk landbrug kæmper for overhovedet at få sorte tal på regnskabsbundlinjen, så ville man ikke sige sådan noget. Man er mindst lige så desorienteret, som statsministeren var, da han talte i Sønderjylland for nogen tid siden.

Nå, men jeg skal ikke gå ind i den der debat, for det fører jo ikke nogen vegne hen på det her sene tidspunkt. Jeg skal bare sige om det foreliggende forslag, at vores ordfører desværre ikke har mulighed for at være til stede, og derfor skal jeg fremlægge følgende:

I Venstre er vi principielt imod skat på produktionsjord. Frem for at beskatte produktionsapparatet burde man gøre alt for at fremme produktionen. Derfor mener vi, at den skat helt burde fjernes. Kan det ikke lade sig gøre, så mener vi, at i den nuværende situation, som jeg var inde på, burde man da i hvert fald som et minimum låse den fast i kroner og øre.

Men når det nu ikke kan samle et flertal her i Tinget, så er det forslag, som her behandles, et meget væsentligt skridt i den rigtige retning af en begrænsning af den negative udvikling i grundskylden. Ikke mindst i landbrugets nuværende indtjeningssituation er grundskylden på produktionsjord en ganske stor og urimelig belastning.

Med det her beslutningsforslag sikrer vi, hvis det vedtages, at beskatningen af produktionsjord ikke stiger voldsomt, som det ellers ville være tilfældet, og vi signalerer til erhvervet, at vi har forstået, hvor stor en belastning grundskylden er.

Vi skal derfor på Venstres vegne på det varmeste anbefale forslaget og opfordre alle ansvarlige partier til at støtte dette forslag.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Selv om jeg godt kan høre på hr. Svend Erik Hovmand, at han er ked at det fremskredne tidspunkt, så synes jeg alligevel, han var en anelse hård ved en socialdemokrat, der var heroppe før, for alle vi, der er fødevarerordførere, landbrugsordførere, og det er den pågældende jo ikke, ved i hvert fald, at landbruget har det meget, meget svært, at der stort set ikke er no-

gen indtjening i primærerhvervet. Sidste år tjente det samlede primærerhverv 300 mio. kr., og det samlede erhverv omsatte og solgte for 50 mia. kr. Det tør siges, at der er noget galt i den sektor, men det er jo ikke det samme, som at man skal give skattelettelse. Det skal jeg komme tilbage til i min ordførertale.

Men jeg vil stille et spørgsmål her, og spørgsmålet går på: Mener hr. Svend Erik Hovmand ikke, at man ved at fjerne skatten eller give lettelse i skatten, i dette tilfælde ejendomsskatten, som jeg er en varm tilhænger af, samtidig vil kapitalisere skatten, så den kommer over på jordprisen?

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Jamen det er jo den gamle, klassiske radikale argumentation, som vi her bliver præsenteret for. Enhver, der har fulgt med i landbrugets udvikling gennem de sidste 10 år, ved, at en af de allervæsentligste årsager til, at jordpriserne har den højde, jordpriserne har i dag, ikke har noget med grundskylden at gøre. Det har noget at gøre med, at de miljøkrav, der stilles, forudsætter, at man er i besiddelse af mere jord, hvis man har en animalsk produktion, og det har fået jordpriserne i det jyske til at stige til et niveau, der svarer til Lolland-Falster, for nu at nævne det som eksempel.

Og jeg vil bare gøre opmærksom på, at uanset den klassiske radikale argumentation, så mener vi fortsat, at det er en uskik at lægge skat på produktion. Man lægger jo heller ikke skat på snedkerens høvlebænk eller på andre former for produktionsmidler.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Nej, man lægger ikke skat på høvlebænke og den slags, og i Det Radikale Venstre er vi fuldstændig klar over, at dyretætheden i Danmark – som er ved at blive alt for høj, men det er så et andet spørgsmål – selvfølgelig er det, der i forbindelse med miljøkrav har været med til at presse prisen på jord i vejret. Det er vi ikke i tvivl om, men det var heller ikke det, jeg spurgte om.

Det, jeg spurgte om, var: Mener hr. Svend Erik Hovmand ikke, at hvis man fritog for ejendomsskat eller nedsatte den væsentligt, at det beløb så ville kapitalisere sig nøjagtig lige over jordprisen? Og for ikke at forlænge debatten, kan jeg sådan set også godt selv besvare

spørgsmålet. Jeg mener det nemlig. Det kan være, hr. Svend Erik Hovmand af ideologiske grunde mener noget andet.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Det er såmænd ikke af ideologiske grunde, men rent faktisk. Jeg mener ikke, det holder vand. Den argumentation, som vi har hørt fra Det Radikale Venstre i generationer, ville ikke holde vand.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Henning Grove som ordfører.

Henning Grove (KF):

Vi må erkende, at vi her fra Folketingets side stiller store krav til landbruget. Vandmiljøplanen er dyr, og der er en pesticidafgift. Og finansloven, bare for at tage det sidste, tager 500 mio. kr. fra landbruget, samtidig med at landbrugets indtægter i løbet af de sidste 3 år er faldet fra godt 6 mia. kr. til 300-400 mio. kr. for hele landbruget.

Derfor synes vi, at vi med dette forslag i hvert fald giver en lille lettelse til landbruget, og vi synes også, det er det rigtige tidspunkt at gøre det på, fordi det er op til regeringen nu gennem kommuneforhandlingerne at tage højde for det her problem. Det kan glimrende indgå i de forhandlinger, som finansministeren skal have med kommunerne, og derfor synes vi, det er det rigtige tidspunkt at gøre det på.

Det kan også for landmændene være rart at få at vide allerede nu: Hvad skal vi tilrettelægge vores drift efter til næste år? Det er også en anden ting, der ville hjælpe. De landmænd, der virkelig er i klemme, føler, de får en goodwill, et skulderslag fra Folketinget: Oven i alle de negative ting, vi har gjort, siger vi, at vi sætter pris på dem.

Og der er ingen tvivl om, at det også er medvirkende til at bevare flere landbrug. De, der økonomisk kommer i klemme nu, meget i klemme, er med til en strukturudvikling, og kunne vi hjælpe til at bevare nogle af dem, så forhindrer vi den strukturudvikling, som mange her i Folketinget ikke kan lide.

Så der er mange gode forslag i det, og så synes jeg også, regeringen skal lægge mærke til, at det er et stort mindretal her i Folketinget, der kommer med en henstilling til regeringen om i de kommuneforhandlinger at tænke på det her problem.

Vi skal også have kommuneforhandlingerne godkendt på et tidspunkt, og jeg tror da også, kommunerne lægger vægt på, at det bliver et bredt flertal, der godkender kommuneforhandlingerne. Så derfor synes jeg, regeringen skulle være åben over for det her spørgsmål, og det håber jeg også regeringen er.

Christian H. Hansen (DF):

Hvor kan man blive skuffet. Vi har lige haft en debat om det regionalpolitiske. Her var der nogle, der sendte et signal om, at her var en chance for at være med til at gøre noget godt for landdistrikterne. Der var en – jeg tror, det var hr. Svend Erik Hovmand – der var oppe at nævne, at nu kom der nye tider, for nu var der kommet en ny indenrigsminister. Vi gik glade fra salen med håbet om, at nu skiftede tiderne videre og endeligt, men det tog en time, så blev vi bedrøvede igen.

Jeg må sige, at her er jo et godt forslag, som Dansk Folkeparti er medforslagsstiller på, og som vi selvfølgelig kan støtte. Det har jo vist sig, at den ændring, som Folketinget blev enig om, nemlig at der blev fastlagt et loft på de her 8 promille over den kommunale grundskyld af landbrugets produktionsjord og af skovbrugs-ejendommene for årene 1999-2000, har haft en ganske væsentlig betydning for disse erhverv. Derfor mener vi i Dansk Folkeparti, at man at i de kommende år skal sørge for, at loftet over grundskyldpromillen af produktionsjord ikke overskrider de 8 promille igen.

Det her forslag er godt, men det er jo ikke så godt, at det samlede danske landbrug, hvis det bliver vedtaget, vil juble. Nej, man vil sige: Her har vi fået et plaster på såret, men kun et plaster på såret.

Beslutningsforslaget her skal ses som et signal, synes vi også i Dansk Folkeparti, inden forhandlingerne om den kommunale økonomi for år 2001 for alvor går i gang. I Dansk Folkeparti håber vi meget på, at et bredt Folketing vil vedtage det her forslag.

Og jeg tror også på, at man skal give alle en chance, og indenrigsministeren skal også have en chance til at gå hjem og tænke endnu en gang over det her og tænke på, at det signal om forhåbninger om en god ny indenrigsminister er der en mulighed for at vise ved et lillebitte forslag, som vi kunne blive meget glade for alle sammen.

Vibeke Peschardt (RV):

Som det måske er fremgået, kan Det Radikale Venstre under ingen omstændigheder støtte det her forslag. For det første er det, som forslaget ønsker at bygge videre på, jo en del af en finanslovaftale, der er 2 år gammel, og hvor man altså har sat loftet over grundskylden, og så har man i øvrigt finansieret det med statskroner. Det er jo ikke sådan, at kommunerne har tabt penge på det her, men staten har 2 år i træk taget 220 mio. kr. op af kassen og fordelt dem til de kommuner, der har måttet sætte grundskylden ned. Det er sådan, det er foregået, og det er den ene ting. Vi kan ikke fortsat blive ved med at gøre den slags.

Dernæst må man jo sige, som jeg sagde det før, at vi mener, at ejendomsskatter er en fornuftig ting også i landbruget.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Frank Aaen (EL):

Det er formentlig ikke overraskende for nogen, at vi afviser det her forslag.

Det gør vi for det første, fordi – som ministeren og andre så udmærket har redegjort for – når man fjerner en skat på jord, så medfører det straks en prisstigning på den samme jord. Dermed er der en formuestigning for dem, der i dag ejer, og den formuestigning bliver betalt af dem, der skal købe, altså øget gældsætning for den nye landmand f.eks.

og jeg synes, det er meget bemærkelsesværdigt, at de partier, der altid taler om iværksættere og siger, at nu skal vi gøre noget godt for dem, altså her fremsætter et forslag, der i virkeligheden betyder, at iværksættere, når det drejer sig om at købe noget jord, kommer til at sidde med en højere gæld bagefter.

Når der tales så meget om, at landbruget har så ringe en indkomst, så ved alle og enhver, der beskæftiger sig med landbrug, at når indkomsten er for lav i landbruget, er det udelukkende på grund af, at man har så store rentebyrder, og det her betyder jo lige præcis større rentebyrder for dem, der kommer til i erhvervet.

Og så vil jeg også sige, at når der er den debat om bekymringer for landbrugets indtjening, som, hvis man ikke kender vejen, er fuldstændig berettiget, skyldes det jo ud over de ting, der har været nævnt i debatten, jo først og fremmest EU's landbrugsstøttepolitik. Det er jo på grund af den massive støtte fra EU til landmanden, som jo straks er blevet kapitaliseret i højere jordpriser. Det er jo det, der er det

grundlæggende, det er jo det, der er ulykken for dansk landbrugspolitik. Det er det, der gør, at man er nødt til at pine jorden. Det er det, der gør, at man er nødt til at have så stor en tæthed af dyr, at man også belaster jorden på den måde, nemlig f.eks. på grund af at gyllen køres ud. Det er jo det, der er det skrækelige, det er EU's landbrugsstøttepolitik.

Men det forslag, der ligger her, vil bare forværre de problemer, vi har i forvejen, ved igen at give prisskruen på landbrugsjord en ny drejning.

Som den anden begrundelse for at være imod forslaget, kan jeg nævne, at grundskyld efter vores opfattelse, på trods af de øjeblikkelige problemer med indtjeningen i hvert fald i dele af landbruget, er en af de mest retfærdige skatter, vi har, og det er den på grund af den helt enkle, logiske sammenhæng, at jo større grundværdi, jo større formue og jo større skat, og der kan ikke være noget smukkere, end at skatten stiger med formuen. Derfor er det en af de retfærdige skatter, som man bestemt ikke skal afskaffe, men pleje og udvikle.

Og så skulle vi bruge, hvis det var muligt, det instrument meget mere og til gengæld selvfølgelig nedsætte alle former for indkomstskat. Det ville virkelig være en socialt retfærdig gerning, at man beskattede alle værdistigninger på jord og fast ejendom og i stedet sænkede indkomstskatterne.

Og så vil jeg bare sige som afslutning, at skulle det nu være sådan, som vi hørte i debatten, at de EU-venlige partier, De Konservative, Venstre og CD især, her har fremsat et forslag, der er i strid med EU-retten, så tager vi det som en god lille oplevelse.

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

To ting:

For det første: Er der noget, der har sat jordpriserne i været, så er det den miljøhandlingsplan, vi har lavet. Ingen diskussion om det. Når en hektar jord på Mors koster over 100.000 kr., har det intet at gøre med, at vi satte fast loft over promillen her. Det er simpelt hen, fordi man skal have den jord for at have en produktion, man kan få til at løbe rundt.

For det andet siger hr. Frank Aaen, at det er retfærdigt at beskatte jorden. Jamen landmanden kan ikke betale med jord. Hvis man siger, at det her er det eneste rigtige, vil det sige, at landmanden skal til at sælge jord hvert eneste

år for at betale sin skat. Det er dog ikke en retfærdig måde. Det er jo, som om Enhedslisten har en tilbøjelighed til at tro, at når man bor i eget hus, skal man endelig beskattes af det, for man kan da spise murstenene.

Det er den logik, hr. Frank Aaen lægger frem her.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Når hr. Henning Grove får tænkt sig lidt om, er jeg helt sikker på, at den konservative ordfører vil give mig ret i, at det dramatiske spring i jordpriser i Danmark skete med Danmarks medlemskab af EF og den udvikling i EU's landbrugsstøtteordninger, der siden da er fulgt med, og at det har været med til at medføre en miljømæssig nedslidning af landbruget, som så har gjort, at vi selvfølgelig har været nødt til f.eks. at forsvare vores grundvand med nogle miljøregler, som ganske rigtigt selvfølgelig har påført landbruget yderligere omkostninger, men det er en følge af det, der er sket af ulykker tidligere.

Vi støtter ikke, at folk skal beskattes af deres bolig. Vi støtter ikke, at man bare skal æde jorden eller murstenene. Vi mener kun, at man bør beskattes rimeligt i forhold til de værdistigninger, der hører til at eje jord. Men i virkeligheden så vi helst, hvis vi skal vende tilbage til landbruget, at man indførte et jordrentebrug, så det i virkeligheden var – det er jo vores alle sammens jord – noget jord, vi alle sammen ejede, og så betalte landmanden en rente af den jord ud fra, hvad han tjener på jorden, og ikke ud fra, hvad jorden tilfældigvis er værd.

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Det er rigtigt, at jordpriserne steg, da vi kom i EF. Hvorfor gjorde de det? Fordi man havde haft svære år i forvejen. Priserne var langt nede. Så kom man ind, og der var muligheder for at have lidt indtjening. Hele Folketinget opfordrede virkelig landmændene: Se nu at komme i gang, se at få bygget noget, se at producere noget, for der er underskud af fødevarer i EU!

Men det virkelig store spring i jordpriserne skete efter, at vi havde gennemført vandmiljøplanen, hvor vi stillede krav om, hvor meget jord landmanden skal have for at have en dyreproduktion. Der steg priserne så kolossalt, betydelig mere end de steg i 1972, og det vil talene også vise.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det er lige til bemærkningerne om det med jordrenten, som hr. Frank Aaen var oppe at sige noget om:

Tidligere på dagen, da vi også snakkede landdistrikter og regionalpolitik, blev der sagt, at al kollektiv trafik klarer vi med teletaxaordninger, og nu skal vi alle sammen eje jorden.

Kunne Enhedslisten ikke bare én gang for alle indrømme, at det, det drejer sig om for enhedslisten, er, at vi skal have byerne, og dem skal vi cykle rundt inde i, og alt, hvad der foregår uden for byerne, afskaffer vi.

Det er teoretisk politik. Det kan jo ikke lade sig gøre i praksis, det her.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det, der sket i 1972 og i årene efter, var, at støtterejerne – det, at man gav tilskud til landmændene, dels ved, at man fik opskruet priserne, og dels med direkte støtteordninger – gav en ekstra indkomst til landmændene, og denne blev straks kapitaliseret i form af stigende jordpriser. Sådan er det jo. Alle og enhver, der har handlet hus, ved, at man kigger på, hvad bundlinjen er, når alle indtægter og udgifter er indregnet, og så er prisen bare at regne baglæns.

Sådan er det også, når vi køber ejendom, når vi køber et hus, når vi køber et sommerhus. Vi kigger på nettoydelsen, og så regner vi baglæns. Derfor er det også sådan, at når en skat fjernes, så forbliver nettoydelsen uændret, og så kører man bare baglæns og ser, hvad prisen så er. Så er den selvfølgelig højere. Sådan er det, og anderledes er det ikke.

Og så er det selvfølgelig ikke sådan, at vi mener, at man ikke skal have noget landbrug. Men ulykken for landbruget og specielt ulykken for den unge landmand, der skal i gang med at drive landbrug, er jo, at jordpriserne er blevet skruet sådan op, og det kunne vi undgå, hvis det var sådan, at vi indførte jordrentebrug, så man faktisk kun betalte skat ud fra, hvad afkastet rent faktisk er på jorden, i stedet for at betale skat af f.eks. jordværdistigninger.

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Det er rigtigt, at når man køber et hus eller et sommerhus, så regner man ud, hvad der står på bundlinjen; ingen diskussion om det. Men det her er jo ikke det samme som at købe et hus.

Det her er en produktion. Og hvis hr. Frank Aaen har lidt kendskab til landbruget, så vil han jo vide, at det ikke er en produktion, hvor man lige kan regne bundlinjen ud og se, at så meget kan man betale. Det svinger meget op og ned. Derfor er det jo ikke sådan, at man siger, at man har råd til at betale så meget og så meget. Næ, man tilrettelægger en produktion, og man håber, at priserne kan holde.

Jeg skal da gerne være med til at sige, at det ikke er en god landbrugspolitik, vi har i EU. Det er også derfor, vi vil lave den om i »Agenda 2000«, hvor vi tager tilskuddene væk et efter et. Det her er jo ikke et tilskud. Det her er bare at fortsætte en ordning, vi har nu. Den bliver hverken kapitaliseret eller noget som helst. Det er blot, at vi siger til landmændene: Her er et skulderklap til jer, vi tror på jer. Og så er den skat også en uretfærdighed, for den har man ikke andre steder i EU.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu nærmer vi os trods alt en vis enighed om noget, vi i virkeligheden ikke burde have skullet bruge så lang tid på at nå frem til, nemlig at der er nøje sammenhæng mellem de samlede omkostninger og den pris, jorden har. Den regnes jo selvfølgelig igennem. Det gør man også i landbruget. Det er jo ikke kun i landbruget, det går lidt op og ned, det gør det jo også på ejendomsmarkedet, og derfor regner man selvfølgelig ud fra en eller anden forventning om, hvordan det bliver. Selv om man i dag har et loft, så er forventningen, at det loft er midlertidigt, og derfor er det indregnet i priserne. Hvis det er sådan, at man gør det permanent, at der er et loft, så vil det selvfølgelig medføre prisstigning alt andet lige. Sådan er det.

Ole M. Nielsen (KRF):

For mit vedkommende er den ideologiske debat overstået nu. Jeg forholder mig til det mere praktiske.

Kristeligt Folkepartis indgang til at være medforslagsstiller her er måske lidt anderledes end de andres, idet vi jo nok var stærkt medvirkende til, at landbruget fik det loft over promillerne for de 2 år her, fordi vi ligesom havde en særlig måsætning om at give landbruget en kompensation for Vandmiljøplan II og havde held til at få det med i finanslovforhandlingerne for 1999.

Så vi støtter selvfølgelig meget stærkt det beslutningsforslag her, bl.a. af den grund, at landbruget ikke kommet af med vandmiljøplanens belastninger endnu.

Til debatten om, hvorvidt størrelsen af skat på jord har indflydelse på jordens pris, vil jeg sige: Jamen selvfølgelig har den da det. Når man skal hen at købe jord, så regner man da på alle de indtægter og udgifter, der findes ved at have sådan noget jord, og de betingelser, der i øvrigt findes i det her land her, som vi lever under, og hvad det er for nogle fremtidsudsigter, der er. Det er da det, der ligger til grund for den pris, man vil betale.

En af de ting, som spiller rigtig stærkt ind, er jo det, som hr. Grove også var inde på, nemlig at man har et produktionsapparat, man skal beskytte, man har en svineproduktion, som man selv om den ikke er alt for god i øjeblikket, bliver nødt til at opretholde, for den har man altså investeret i, og man har gæld på det anlæg dér. Og for at have den produktion, skal man altså også følge de regler, som ifølge vandmiljøplanen skal til for at få gylle fordelt.

Det er klart, at det også har betydning for jorden, for jordprisen, og har meget mere betydning, men det er da helt oplagt, at jordskatternes højde og EU-tilskuddene da har indflydelse på jordpriserne. Jeg tror da i øvrigt heller ikke, der er ret mange, der mener, at vi ikke skal have EU's tilskud aftrappet. Hvis bare vi kan få det gjort i en takt, så det er i tråd med resten af EU osv., så tror jeg da, at landbruget ønsker det.

Men selv om det nu kapitaliseres, og det her er jo så småpenge, det handler om, så hjælper det jo den landmand, der sidder der lige her og nu, og det er trods alt det, det handler om, for han har et problem: Han har ingen indkomst i øjeblikket. Og det er jo småting. Kan vi fastholde det her loft på de 8 promille, så betyder det, at jordskatten alligevel stiger med 100 mio. kr., hvorimod, hvis loftet fjernes, så stiger jordskatten til næste år med 53 mio. kr. Vi skal ned på et loft på 6 promille for at fastholde provenuet af jordskatterne, som det er her og nu.

Vi kan stærkt anbefale det her, for vi er generelt imod skat på produktionsapparatet og altså skat på jorden, og derfor vil vi arbejde og gøre, hvad vi kan for at få det her løst, og senest var det selvfølgelig i forbindelse med finanslovforhandlingerne.

Henning Grove (KF):

Jeg tror ikke, at den diskussion, vi har haft her i dag, kommer bag på nogen af forslagsstillerne. Det, der kommer lidt bag på mig i hvert fald, var det, at ministeren luftede, at man kunne forvente, at nu skulle landbruget ikke bare betale 8 promille, men nu skulle fast ejendom til at betale en større del af skatterne. Jeg må nok sige, at det er en oplysning til gavn for landmændene, for så ved de da, hvor de har denne her regering, og at de nu skal straffes yderligere. De skal ikke blot have miljøplanen og finanslovsstraffelsen her, nej, nu skal man gå videre. Nu er det jo fast jord, der skal til at betale skatten, for at man kan lette andre steder, for den kan man ikke flytte andre steder hen.

Det er en uretfærdig skat på produktionsjord. Det er en skat, som man ikke har andre steder i EU. Det er en dårlig konkurrencefordel, man her giver ved, at man nu uden tvivl vil give kommunerne lov til at hæve den igen.

Jeg håber stadig væk, at regeringen i de kommunale forhandlinger, der kommer, vil tænke alvorligt over, at et bredt mindretal her i Folketinget har tilkendegivet, at her er et område, man skal tage meget seriøst i kommuneforhandlingerne og gerne fortsætte den ordning, der nu i et par år har været til gavn for landbruget, specielt i den her tid, hvor dets indtjening er meget, meget lav.

Jeg tror, at når vi kommer nærmere, så vil vi igen tage den sag op her i salen, hvis der ikke er kommet en fornuftig løsning i kommuneforhandlingerne, men det håber jeg der kommer.

Jeg skal til sidst sige, at CD selvfølgelig støtter det her forslag. Deres ordfører kunne desværre ikke være til stede i salen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 242: Forslag til lov om ændring af konkurrenceloven. (Fusionskontrol, Konkurrencerådets sammensætning, decentralisering m.v.)
Af erhvervsministeren (Pia Gjellerup).
(Fremsat 30/3 2000).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jytte Wittrock (S):

Da vores ordfører på området, hr. Bjarne Laustsen, ikke kan være til stede her i salen i dag, skal jeg på hans vegne fremlægge Socialdemokratiets synspunkter.

Socialdemokratiet finder, at der er god mening i de ændringer af konkurrenceloven, som her er foreslået, frem for alt fordi der er tale om en velbegrundet tilpasning af danske regler til EU-reglerne på området. Det gælder f.eks. indførelsen af en dansk fusionskontrol svarende til den, man har i alle andre EU-lande. Den vil tjene danske virksomheders og det danske samfunds interesser, fordi en dansk myndighed har et bedre kendskab til markedet, og fordi kontrollen vil kunne foregå hurtigere og smidigere end EU's fusionskontrol.

Blandt de øvrige væsentlige ændringer, der foreslås, er fornuftige ændringer dels i Konkurrencerådets sammensætning, dels i dets hjemmel. Endvidere foreslås indførelse af bøder ved førstegangsmissbrug af dominerende stilling. Baggrunden for denne ændring er nu 2 års erfaringer med, hvornår der henholdsvis foreligger en dominerende stilling og misbrug.

Med de klare betingelser, som der i lovforslaget lægges op til, er virksomhedernes retssikkerhed samtidig beskyttet, og Socialdemokratiet støtter disse ændringer i konkurrenceloven.

Svend Erik Hovmand (V):

Jeg må sige, at det bliver en større og større gåde, hvorfor regeringen overhovedet har fremsat dette forslag trods de mange advarsler.

Er det, fordi der er for lidt konkurrence i det danske samfund? I så fald må man spørge, hvad regeringen bygger det på, hvis man skal sammenligne konkurrencen i Danmark med andre lande? Den seneste undersøgelse stammer tilbage fra 1996-97, altså før den sidste ændring i konkurrenceloven blev gennemført. Men

hvis man virkelig mener, at der skal være mere konkurrence, hvad vi absolut også ønsker i Venstre, hvorfor går man så helt uden om det offentlige område, hvor det i alt fald kan dokumenteres at der ikke er konkurrence af betydning, men hvor der til gengæld er mange penge at hente efter Udliciteringsrådets opfattelse?

Hvorfor, må man spørge, skal forbrugerne dog betale 30-35 mia. kr. for meget om året inden for den offentlige sektor? Hvis det virkelig er rigtigt, som Allan Andersen, formanden for Udliciteringsrådet og partifælle til ministeren, siger, jamen hvorfor så ikke gøre noget ved det område?

Jeg har også lyst til at spørge, hvem der ud over erhvervsministeren og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd egentlig har krævet en ny konkurrencelov netop nu? Er det forbrugerne? Næ. Er det erhvervslivet? Næ. Er det Folketingets brede flertal? Næ. Jamen hvem er det så? Lad os nu få et klart svar.

Ministeren fortæller os, hvordan den seneste ændring af konkurrenceloven har virket. Den blev jo gennemført for 2 år siden, men kun en tredjedel af de samlede prisaftaler er gennemført i dag. Er man så i stand til på den baggrund at sige, hvordan den seneste ændring i konkurrenceloven egentlig har virket? Kan ministeren forklare logikken i at gennemføre et helt nyt lovforslag på et tidspunkt, hvor der ikke findes prismæssig dokumentation for behovet, hvor den seneste lovændring langtfra er gennemført, og kort tid før vi under alle omstændigheder alligevel skal have gennemført en EU-justering? I så fald synes jeg, at det kunne være meget interessant at høre forklaringen på det.

Da ingen i dag er i stand til at sige, hvad EU-ændringerne ender med, vil vi ikke kunne gennemføre en lovændring i Danmark i dag, som vi ikke skal hen og ændre igen, når EU-forslaget skal gennemføres. Det betyder, at vi allerede nu kan sige, at hvis ministerens forslag vedtages, så vil det under alle omstændigheder skulle ændres igen om et par år. Er det bare, for at virksomhederne skal have endnu flere administrative byrder, at regeringen partout nu vil gennemføre en sådan ny lovændring midt imellem to andre?

Spørgsmålene synes jeg er mange, og jeg skal ikke forlange på dette sene tidspunkt at få svar på dem alle, men bare sige – og det var årsagen til, at fire partier sendte ministeren et brev, der sagde, at tidspunktet er forkert valgt: Lad os nu lige stikke pipen ind og se, hvordan den lovæn-